

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΗΔΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3,50.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Ἄπουσιάζοντος τοῦ Διευθυντοῦ τὰ **ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ** εἰς οὐδένα ἀποστέλλονται ἄνευ προπληρωμῆς.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ κκ. Συνδρομηταὶ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν τὰς συνδρομάς των διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλεται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναϊδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

Η ΑΜΙΛΛΑ

«Ἡ ἀμιλλα εἶνε αἰσθημα ἐκούσιον, γενναῖον, εὐλικρινές, ὅπερ καθίστησι τὴν ψυχὴν γόνιμον, πρῶτον νὰ ἐπωφεληται τὰ μεγάλα παραδείγματα, καὶ ἀναβιβάζει αὐτὸν πολλάκις ὑπερᾶνω τοῦ ὑπ' αὐτῆς θαυμαζομένου».

La Bruyère.

Ὅτι ἡ ἀμιλλα εἶνε εὐγενὴς ἀρετὴ ὑψοῦσα τὴν ψυχὴν εἰς εὐγενεῖς πράξεις καὶ ἀποτρέπουσα αὐτὴν τῶν χαμερπῶν καὶ χαμαιζήλων, τοῦτο καὶ ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι ἠθικολόγοι ἀνεγνώρισαν καὶ ἀνωμολόγησαν· ὅτι δὲ πάλιν τὸ εὐγενὲς τοῦτο τῆς ψυχῆς αἰσθημα πολλάκις δύναται νὰ περестῇ εἰς τὴν βδελυρὰν ζηλοτυπίαν, καὶ ἐξ αὐτῆς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν φθοροποιὸν καὶ ἀνθρωποκτόνον φθόνον, καὶ περὶ τούτου σύμφωνοι εἶνε αἱ γνώμαι τῶν ἠθικολόγων. Διὰ τοῦτο φροντίς μεγάλη πρέπει νὰ καταβάλληται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, τῶν διδασκάλων καὶ τῶν κληρικῶν, νὰ προτρέπωσι μὲν τοὺς μαθητάς των καὶ τὰ ποιμνίον των εἰς τὴν ἀμιλλαν, ν' ἀποτρέπωσι δ' αὐτοὺς τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ φθόνου, ἀποδεικνύοντες τὰ ἀγαθὰ ἐκείνης, καταδεικνύοντες δὲ τὰ ἀλέθρια καὶ βδελυρὰ ἀποτελέσματα τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ φθόνου.

Τὰ ἐξῆς μαρτυροῦσι πόσον ἐφοβήθη ὁ μέγας τῆς ἐκκλησίας διδάσκαλος, ὁ ἱερός Αὐγουστίνος τὰ δεινὰ

τῆς ζηλοτυπίας ἀποτελέσματα καὶ πόσον ἐφρόντιζεν νὰ ἐκρίζωσεν ἀπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὴν ζηλοτυπίαν.

Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος ἀπεχώρησέ ποτε μετὰ τινων ἐκ τῶν φίλων του εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἐδίδασκε δύο νέους, τὸν Λικέντιον καὶ Τριγῆσιον. Ἐν τῇ ἐξοχῇ συνέστησε φροντιστήριον· ἕκαστος ὑπηστήριζε τὸ θέμα του καὶ ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐστάσεις· ἔγραφον δὲ ὅ,τι ἔλεγον. Ἡμέραν τινὰ διέφυγε τὸν Τριγῆσιον ἀπόκρισις, ἣτις δὲν ἦτο διόλου ὀρθή· ὁ Τριγῆσιος ἐπεθύμει νὰ μὴ γραφῇ ἢ ἀπόκρισις αὐτῇ, ἐν ᾧ ὁ Λικέντιος ἐπέμενε καὶ ἐζήτηε νὰ γραφῇ. Ἡ ἔρις τῶν δύο προήχθη εἰς μέγαν βαθμὸν.

Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος μαθὼν τὴν σφοδρὰν τῶν δύο μαθητῶν του φιλονεικίαν ἐπέπληξε σφοδρῶς τὸν Λικέντιον, ὅστις ἀμέσως ἠρρυθρίασεν· ὁ Τριγῆσιος εὐχαριστήεις ἐπὶ τῇ ταραχῇ καὶ τῇ συγχύσει τοῦ ἀντιπάλου του δὲν ἐδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του. Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος λυπηθεὶς σφόδρα, διότι ἔβλεπε τὸ κρύφιον πείσμα τοῦ ἐνὸς καὶ τὴν κακεντρεχῆ χαρὰν τοῦ ἄλλου·

«Οὕτω λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ ἅγιος, ὑμεῖς φέρεσθε »πρὸς ἀλλήλους; Τοιοῦτος εἶνε ὁ πρὸς τὴν ἀλήθειαν »καὶ τὴν ἀρετὴν ἔρος, ἐξ οὗ ἐκολακευόμην, καὶ ὑφ' »οὔ πρό ὀλίγου ἀμφοτέροι διεφλέγεσθε; Δὲν γνωρίζετε »ὅτι μοι προξενεῖτε τὴν μεγίστην λύπην;»

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπληρώθησαν δακρῶν.

«Ἐὰν νομίζητε, προσέθηκε ὁ ἅγιος, ὅτι μοι ὀφεί- »λετε ἀγάπην καὶ τρυφερότητα, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἢ »παρ' ὑμῶν ζητῶ, εἶνε νὰ εἰσθε πρὸς ἀλλήλους ἀγα- »θοὶ καὶ ἠνωμένοι.»

Οἱ μαθηταὶ συγκινηθέντες, δὲν διενεθήσαν ἄλλο ἢ νὰ παρηγορήσωσι τὸν διδάσκαλόν των δι' ἀμέσου μεταμελείας ἐν τῷ παρόντι καὶ δι' εὐλικρινῶν ὑποσχέσεων ἐν τῷ μέλλοντι.

Τὸ ἀμάρτημα τῶν δύο ἐκείνων νέων μαθητῶν ἦτο ἀράγε τοιοῦτον, ὥστε ὁ διδάσκαλος νὰ ταραχθῇ το-

σοῦτον; Δὲν εἶνε ἀράγε σὺν ἡμῶν αἱ τοιαῦται φιλονεικίαι; Θέλων δὲ νὰ ἐξορίσθην τὴν ζωρότητα καὶ εὐαισθησίαν τῆς ἀσθενείας, δὲν ἐσθνεῖν ὅλην τὴν ἐξουσίαν τῆς σπυγδαῆς καὶ δὲν καθίστα ἀμβλείαν τὴν αἰχμὴν βουκέντρου ἀναγκαζομένην εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην; Ἐπὶ αὐτῆς ἡ σκέψις τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, ὁ ἅγιος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο διανοεῖτο ἢ νὰ κατέχει εἰς τὰ πρόποντα ὅρια εὐγενῆ ἀμύλην καὶ νὰ προλάβῃ μὴ ἐκπέσῃ εἰς τὴν ἀλαζονεῖαν δὲν ἠθέλε νὰ θεραπεύσῃ τὴν διάθεσιν ταύτην δι' ἀσκήσεως, ἥτις δὲν εἶνε ἰσως ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος, διὰ τῆς ἀργίας καὶ τῆς βραθυμίας. «Πόσον ἠθὰ ἐλυπούμην, λέγει, ἂν εἶχόν μαθητάς, ἵνα ἐλάττωμα δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ διορθωθῇ ἢ δι' ἄλλου ἐλάττωματος;»

ΤΟ ΕΝ ΤΡΥΦΗ ΣΠΗΛΑΙΟΝ
ΚΑΙ Ο ΕΝ ΦΙΓΑΛΙΑ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

[Σημειώσεις ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου μου].

Τῆ πρώτῃ τῆς 23 Νοεμβρίου ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Σπάρτης μετὰ τοῦ φίλου καὶ συνοδοιπόρου μου Α. Ἡλιακοπούλου, κατευθυνόμενοι εἰς Καλάμας διὰ τῆς φοβεράς, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεποῦς Λαγγαδίας τοῦ Ταυγέτου. Ἡ καρδιά ἡμῶν ἐπληροῦτο ὑπὸ τριῶν ὀδῶν διαφόρων αἰσθημάτων. Ὑπὸ συγκινήσεως μὲν καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὸ λαμπρὸν τῆς φιλοξενίας, ἧς ἐτύχομεν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας εὐαρέστου διαμονῆς ἐν τῇ μικρᾷ, ἀλλ' ὠραίᾳ ταύτῃ πόλει, ὑπὸ λύπης δὲ, διότι μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἴδωμεν καὶ τὸ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Α. Φουστάνου ἀντὶ 15,000 δρ. ἀγορασθέν μωσαϊκὸν ἐπὶ τῆς ὑπουργείας τοῦ Ι. Βαλασσοπούλου, κεκλιμένον ἤδη ὑπὸ τοῦ συσσωρευθέντος βορβόρου, καθὼς καὶ τὸ ἐν Χρυσάφῃ ἀνάγκυρον, πωληθέν—ὡς εἶπον ἡμῖν τῷ πρεσβυτέρῳ τῆς Ῥωσσίας κ. Σαβούρωφ ἀντὶ 5,000 δραχμῶν! Καὶ τέλος ὑπὸ περιεργίας, συνεπίει τῶν ὑπὸ διακεκριμένου καὶ εὐμαθοῦς Σπαρτιάτου δοθειῶν ἡμῖν πληροφοριῶν περὶ τινος σπηλαίου πλήρους ὀστέων, πρὸ μηνῶν δύο ἀνακαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ ποιμένου Παναγ. Καθόλου.

Οἱ χωρικοὶ διηγούντο ἀλλόκοτα καὶ φοβερά περὶ τοῦ σπηλαίου τούτου, καθ' ὅσον, μάλις διασκελιζόντες τοὺς πρὸ τῆς καθέτου σχεδὸν εἰσόδου βράχους, εὐρίσκοντο ἀντιμέτωποι ἀναριθμητῶν λειψάνων προκαταπαυμένων, ὅπως ἀγνώστου ἱστορίας καὶ καταγωγῆς.

Οὐδεὶς Μαθουσσάλας τῶν περὶ ἐγίνωσκεν ἢ εἶχεν ἀκούσει σχετικὸν τι περὶ τοῦ ἐν λόγῳ σπηλαίου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἀνθρωπίνων ὀστέων· οὐδεμία ἀπολύτως ὑπῆρχε παραδόσις καὶ εἰμὲθα ἰσως οἱ πρῶτοι μέλλοντες νὰ καταβῶμεν ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκείνῳ βραθύρῳ τῆς αἰωνιότητος, καθ' ὅσον δὲν ἐνθυμούμεθα οὔτε ὁ Σατωβριάνδος, οὔτε ὁ Ἰσαμβέρτ, οὔτε ὁ Δεμπᾶ, οὔτε ἄλλοις τῶν γνωστῶν ἡμῖν νεωτέρων περιηγητῶν ν' ἀναφέρῃ τι περὶ τούτου, μὴ δυνάμενοι δὲ ν' ἀνατρέξωμεν αὐθις εἰς τὰ συγγράμματα αὐτῶν, ἵνα εἴ τι μᾶλλον ἐξασφαλίσθωμεν, ἠρκέσθημεν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις

ἀνδρῶν καταλλήλων. Ὅθεν γράφοντες ὡσεὶ περὶ νέου καὶ ἀγνώστου τέως, γράφομεν ὑπὸ πρῶτου ἐπιφύλαξιν.

Εἰς ὄψιν ἀπόστασιν τῆς Σπάρτης ἐπιτήσαμεν τὸ χωρίον Ταυτῆ, ὅθεν προηγευθέντες ἀνατολῆς διευθύνθημεν πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπέχουσαν τοῦ χωρίου 1/2 ὥραν. Διὰ τῆς θάλασσης ταύτης διερχεται ἡ τῆς Λαγγαδίας ἀτραπὸς, ἀριστέρα δὲ καὶ εἰς ὀλίγων βηματίων ἀνωμαλοῦ ἐδάφους ἀπόστασιν ὑπάρχει τὸ σπηλαίον.

Παρατὰ πρόξαιμα αἰωλοισθαιόντες ὑπὸ τὸ φῶς τῶν δαυλῶν ἐν τῷ βάθει τοῦ σπηλαίου, ἐνῶ δ' ἠκολούθουν τὸν προπερευθέντα συνοδοιπόρου μου οἱ χωρικοὶ ἔμμενον πρὸ τῆς εἰσόδου παρακολοῦθόντες ἡμᾶς διὰ τοῦ βλέμματος. Εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν τῆς εἰσόδου εὐρέθημεν ἐπὶ στρώματος πλήρους ἀνθρωπίνων λειψάνων, ἐφ' ὅσον δ' ἐπροχωροῦμεν, τὰ ὀστά ἐφαίνοντο ἀφθονώτερα. Εἰς ἐκάστην γωνίαν, εἰς ἐκάστην ῥωγμὴν καὶ ἐπὶ τῶν προεξεχόντων πολλαχοῦ βράχων ὑπῆρχον σωρεῖαι ὀστέων, ἐν οἷς καὶ τινα κρανία, πολλὰ δὲ καλαμοειδῆ ἀκέραια. Ἐνίοτε ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ σπηλαίου ἐφαίνοντο καὶ τύποι αὐτῶν. Οὕτως ἐπροχωρήσαμεν εἰς βάθος κάθετον πολλαχοῦ 25—30 μέτρων, ἀλλ' ἐν τέλει τὸ σπηλαίον δι' ἀποτόμου πρὸς τὰ δεξιὰ καμπῆς ἀποτελεῖ μικρὸν φρεᾶρ, ἐνθα τὸ ἔδαφος ὑγρὸν καὶ τὰ ὀστά ἀπολελιθώμενα.

Βεβαίως πολλὰ ἐκ τῶν τῶν δὲ εἰς σκελετῶν κείνται ἐκεῖ δισκορπισμένα· ἐὰν δὲ συμπερανῶμεν ἐκ τῶν κρανίων καὶ καλαμοειδῶν, τῶν εἰς χεῖρας ἡμῶν περιελθόντων ἐν τῷ βάθει τοῦ σπηλαίου, οἱ σκελετοὶ ἀνήκουσιν εἰς πεπολιτισμένην φυλὴν καὶ μάχιστον ἡλικίαν, οὐδὲν ὅμως ἄλλο ἀντικείμενον εὐρομεν ἐπὶ τοῦ πρώτου στρώματος ἐπιπολαίως ἐρευνήσαντες. Τὸ μόνον ξένον τῆς μεγάλης ἐκείνης ὀστεοποθήκης ἦσαν 2—3 αἰγῶν κεφαλαί, ἀσυγκρίτως ὅμως νεωτέρως ἐποχῆς.

Ἐξήθημεν τοῦ σπηλαίου μετὰ κόπου, φέροντες τεμάχια ἀπολελιθώμενων ὀστέων, ἀλλ' ἀδυνατοῦντες νὰ πλησιάσωμεν πιθανὴν τινα λύσιν τοῦ ζητήματος, φύσει σκοτεινοῦ καὶ ἀμφιβόλου ἐν ἐλλείψει σχετικῶν παραδόσεων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ σπηλαίου ἀνυψοῦται βραχώδης λόφος, ἐφ' οὗ δὲν ἠδυνάμεθα ν' ἀνέλθωμεν, ἀπὸ τοῦ βάθους ὅμως τοῦ σπηλαίου διεκρίναμεν ἡλιακὴν ἀκτίνα, ζητοῦσαν νὰ χαράξῃ φωτεινὴν γραμμὴν ἐπὶ τῶν προεξεχόντων βράχων, ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται τὸ σπηλαίον αἱ πλευραί.

Ὀλίγιστα μέρη τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξαν τὸ θάλασσιν αἰματηροτέρων γεγονότων τῆς ἐν Σπάρτῃ καὶ Μιστρᾷ περιοχῆς ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτέρας μέχρι τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ἀλλ' ἀπίθανον φαίνεται ἡμῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πεδίου μάχης μετεφέρθησαν ἐν τῷ δυσπροσίτῳ ἐκείνῳ σπηλαίῳ τὰς αὐτὰ πτώματα. ἠθέλε τις παραδεχθῆ, ὅτι οἱ σκελετοὶ τῶν παιδῶν καὶ γυναικῶν, ὡς ἀνεύστεροι, κατεστράφησαν, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο νεκροταφεῖον ἀγνώστου ἡμῖν ἰδιοτροπίας, ἀνάγκης ἢ ἐδαφικῆς ἀλλοιώσεως. Πρέπει δὲ πάλιν ν' ἀποδειχθῇ ὅπως οὐκ ἔστι, ἢ ἀρχαιοτέρας τῶν ὀστέων ἀνέ-

χεται εἰς ἐφεξῆς τῶν 2,000 ἐτῶν ἰνδιανόφωνος τὸ εὐρον, ἀναμνησκόμενος τῆς ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου ἀναφερομένης ἐξαφανίσεως τῶν 2,000 ἐκείνων λαγγαδῶν εὐρώτων, οἵτινες μετὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ συμμετοχὴν καὶ ἀνδραγαθίαν ἐλαβον ὡς ἀμοιβὴν ἐλευθῶν θάνατον, ἀλλ' ἀγνώστον μέχρις ἡμῶν τάφοι ὑπὸ τῶν ὠμῶν ἐκείνων πέκνων τῆς Σπάρτης.

Ἐὰν πραγματικῶς πρῶτοι ἡμεῖς φέρωμεν ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ σπηλαίου τῆς Τρυφῆς, τὰ τεμάχια ταῦτα τῶν ἀνθρωπίνων ὀστέων, αἱ πληροφοραὶ ἡμῶν εἰσὶν ἐπαρκεῖς, πιστεύομεν, ἵνα ἐπισύσῃ τὴν προσοχὴν καὶ προκαλέσωμεν τὰς ἐρεῦνας ἀρμοδιωτέρων λυτῶν τοῦ ζητήματος, χάριν τοῦ ὁποίου καταθέτομεν αὐτὰ ὅπου δεῖ.

Ὅπως ὅποτε ἐπὶ τῆ ἐλπίδι ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὰς ἀραιάς, ἀλλ' εὐγενεῖς φάλαγγας τῶν πολυτληκμόνων προγόνων ἡμῶν, ἐξηκολούθησαμεν τὴν πορείαν ἀναμνησκόμενοι τῶν τοῦ Χαλκιδέως Λυκοφάνου, ἀντιστρόφως ἡμῖν ἀνακράζοντας ὅτι:

..... μαρῶν πέκνων
Ἑλλάς στενάζει πᾶσα τοὺς κενούς τάφους.

Ἐν Φιγαλία ἐπισκεφθῆμεν τὸν ναὸν τοῦ Ἐπικουρείου Ἀπόλλωνος, χάριν δ' αὐτοῦ ἀποσπῶμεν πρῶτως συνοπτικὰς τινὰς ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου σημειώσεις.

Ὁ ἐν τῷ Κωτιλίῳ ὄρει κείμενος οὗτος ναὸς, ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου χωρίου Βάσσης, πλησίον τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἔκειτο, περιστοιχίζεται νῦν ὑπὸ τῶν 1/4—1/2 ὠρας ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντων χωρίων Σκληροῦ, Δραγῶγι καὶ Καστρούγεννα, ὧν οἱ κάτοικοι φαίνεται ὅτι ἐσεβάσθησαν τὰς στήλας του, ὡς καὶ τῆς πιπτούσης Δρυὸς τοὺς κλῶνας, κατὰ δὲ τὴν ἐπαύστασιν τοῦ 1821 μίᾱ αὐτῶν ἔπεσε θῦμα τῆς ἐλλείψεως μολύβδου, ὃν οἱ διψαλέοι ἐκεῖνοι μαχῆται ἀνεζήτουν πανταχοῦ. Καὶ ἤδη ὀλόκληρος μίᾱ τῶν πλευρῶν τοῦ ὠραίου τούτου ναοῦ, τοῦ ἐξοχωτέρου τῶν ἐν Πελοποννήσῳ μετὰ τὸν ἐν Τεγείᾳ τῆς Ἀλεας Ἀθηνᾶς, κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ, ἂν μὴ ἐγκαίρως ληθῇ ἡ δέουσα πρόνοια, διότι οἱ θεοὶ καὶ θεοὶ ἐπιπολαζοῦσι κατὰ τὰ ὄρεϊνά ταῦτα μέρη.

Ταῦτα συγιστᾶν τοῖς ἀρμοδίως ἐκτελεστέοις καὶ παράκλησιν τοῦ λαοῦ ἀξιοπαύτου ἑσθροῦ τῶν ἐν Ὀλυμπία ἀρχαιοτήτων κ. Κ. Δημητριάδου, ὃν ἐγγνώρισα βραδυτέρου καὶ ὅστις φαίνεται ἐμφορούμενος ὑπὸ τῆς σπανίας ἐκείνης περὶ τῶν κατὰ τὸ ἀποσπῶμεν ἰστορίας πρὸς ἀντικείμενα, αἵτινα 26 ἐτη πρὸ τῆς ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ἐνέπνευσαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸν συμπολίτην τοῦ Βήκονσιφιδ, τὸν φιλέλληνα W. Hayward ν' ἀναφωνήσῃ ὅτι, ἐπὶ τοιούτων βάσεων:

The shatter'd wrecks of ancient days repose.

Τῆ 24 Δεκεμβρίου 1879.

M. A. Σεξόνης.

Η ΚΑΓΚΑΡΟΥ

Τὸ ἐν τῇ παρούσῃ εἰκονογραφίᾳ τετράπου ὀνομάζεται Καγκάρου καὶ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν Διδελφῶν ἢ μαρσυποφόρων. Διδελφῆ δὲ ἢ μαρσυποφόρα ὀνομάζονται ἐκεῖνα τῶν τετραπόδων θηλαστικῶν, ὅσα ἔχουσιν ἐν τῇ κοιλίᾳ μάρσυπον ἴσῃ θύλακα, σάκκον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν οἱ μαστοὶ τῶν ζώων. Τὰ ζῷα ταῦτα εὐρίσκονται συνήθως ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ὀκεανίᾳ.

Τῶν μαρσυποφόρων τούτων ζώων τὸ μεγαλῆτερον καὶ παραδοξότερον κατὰ τὴν κατασκευὴν εἶνε ἡ λεγομένη Καγκάρου ἢ Καγκουρού. Τὸ σῶμα τῆς Καγκαρῶς εἶνε σχεδὸν κωνικὸν καὶ παχὺ μὲν πρὸς τὴν οὐρὰν, λεπτόν δὲ πρὸς τὰ ἄνω. Τὰ ἄνω μέρη εἶνε λίαν βραχεᾶ, τὰ δὲ κάτω μακρὰ καὶ λίαν ἀνεπτυγμένα. Ὁ δακτύλιος δάκτυλος τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ὀχυροῦται ὑπὸ ὄνυχος μακροτάτου, ὅστις καθίσταται πολλὰκις ὄπλον ἐπίφοβον πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Ἡ ἄνω σιαγὼν ἔχει ἕξ κυνόδοντας, ἡ δὲ κάτω μόνον δύο, ἀλλὰ μεγάλους καὶ ἰσχυρούς. Ἡ οὐρὰ τῆς Καγκαρῶς, ἣν μεταχειρίζεται σχεδὸν ὡς πηδάλιον, εἶνε λίαν ἰσχυρὰ καὶ χρησιμεύει αὐτῇ, ὅταν ἴσταται ὀρθία καὶ ὡς ὄργανον τοῦ πηδᾶν διὰ κρημνῶν ἐχουσῶν 7—10 μέτρων ἀπόστασιν, ὅταν διώκηται.

Ἡ Καγκάρου μεταχειρίζεται τοὺς ἐμπροσθίους πόδας, ὡς οἱ πίθηκοι, εἰς τὸ τρῶγειν. Ὅταν τρώγῃ ἀνορθοῦται καθήμενη ἐπὶ τοῦ τρίποδος, ὅστις σχηματίζεται ὑπὸ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ τῆς οὐράς· μεταβιβάζει παίζουσα τὸ χόρτον κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ποδὸς εἰς τὸν ἄλλον, δάκνει ὀλίγον καὶ μασσᾷ αὐτὸν βραδέως.

Ἡ Καγκάρου, ζῷον δειλὸν καὶ ἐγρηγορὸς, ὡς ὁ λαγὼς, φεύγει κατεστυγεμένης πρὸ τοῦ κύνος· στενοχωρομένη ἐπιστρέφει, ἀνθίσταται γενναίως εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ἐχθρῶν, ἐπιτυγχάνει πολλάκις νὰ πληγώσῃ τὸν καταδιώκοντα αὐτὴν ἐχθρὸν καὶ μάλιστα νὰ διασχίσῃ τὴν κοιλίαν του διὰ τῶν ὀνύχων.

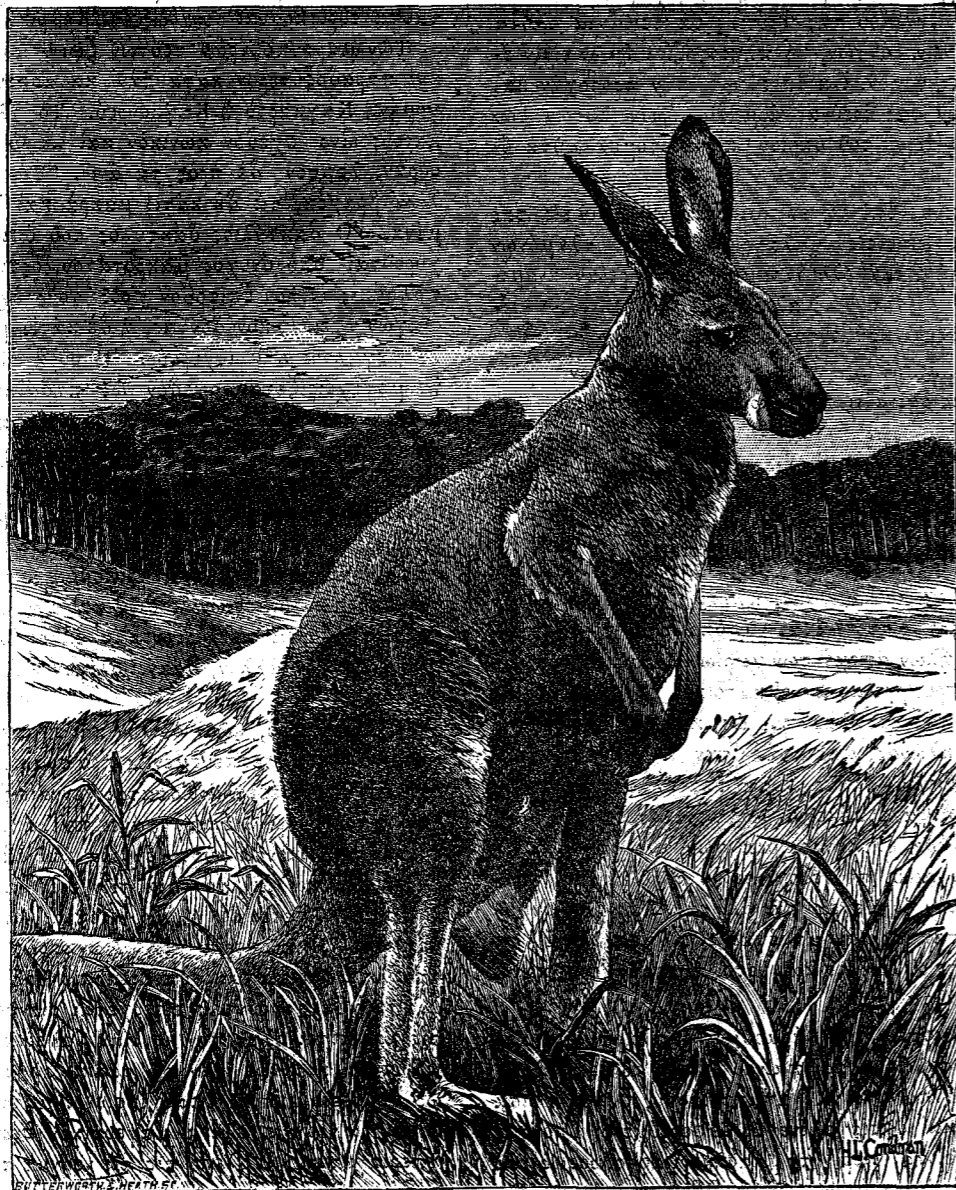
Τὸ θῆλυ φέρει ἐν ἡ δύο νεογνά, σπανίως τρία ἢ τέσσαρα. Ἡ κυοφορία τῶν Καγκαρῶν εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὰ λοιπὰ μαρσυποφόρα. Πρὶν ἢ τὸ ἐμβρυον ἀναπτυχθῇ ἀρκούντως εἰσέρχεται εἰς τὸν σάκκον, ὅστις καλύπτει ὅλην τὴν κοιλίαν καὶ εἶναι ἀνοικτὸς μόνον πρὸς τὰ ἄνω. Ἐν τῷ σάκκῳ τούτῳ, ὅστις εἶναι ὡς δευτέρα μήτρα, ὑπάρχουσιν οἱ μαστοὶ, οὗς θηλάζουσι τὰ νεογνά. Εἶναι μαθητικὸν θῆμα κατὰ τινὰ ὑπερηγήσαν, νὰ βλέπῃ τις τὰ νεογνά τῆς Καγκαρῶς νεχάγοντα τὴν κεφαλὴν τῶν, ὅταν ἡ μήτηρ τῶν βόρρακῃ, τρώγοντα ἐπίσης τὴν τρυφερὰν χλόην, ἧς ἄνωθεν παρέρχονται.

Ὅταν τὰ νεογνά φθάσωσιν εἰς τὴν ἐντελῆ αὐτῶν ἀνάπτυξιν, ἐξολισθαιόνουσιν, πορεύονται εἰς βόσκην δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὸν κόλπον τῆς μητρὸς, ἵνα ζεσταθῶσιν ἢ ἵνα διαφυγῶσι κινδύνῳ τινι.

Ἐπειδὴ τὰ ζῷα ταῦτα ζῶσιν ἐν τῇ διακεκαυμένῃ ζῶνῃ, ἔνθα αἱ χῶραὶ εἶναι ξηραὶ καὶ ἀνυδροὶ, ἀναγκα-

ζονται να οδοιπορώσι πολύ και πολλάκις επί δύο ημέρας προς εύρεσιν ύδατος· επειδή δε εις τοιαύτην περίστασιν τὰ τέκνα τῆς Καγκαρῶς δὲν δύνανται νὰ συνοδοιπορώσιν, ὁ δὲ θύλακος τῶν γονέων δὲν εἶνε τοσοῦτον μέγας, ὥστε νὰ χωρῇ αὐτὰ ὅταν εἶνε ἰκανῶς μεγάλη, ἢ θεία πρόνοια ἐχορηγήσεν εἰς τὴν Καγκαρῶν οὐρανὸν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν δι' ἧς συλλαμβά-

δὲ οὐρὰ παρέχει εὐάρεστον καὶ θρεπτικώτατον ζωμόν. Οἱ ἄγριοι τῆς Αὐστραλίας συνήθη τροφήν ἔχουσι τὸ κρέας τῆς Καγκαρῶς καὶ τὸ δέρμα αὐτῆς εἶναι τὸ κάλλιστον τῶν ἐνδυμάτων· διὰ τοῦτο μεγίστην ἀποδίδουσιν ἀξίαν εἰς τὸ ζῶον τοῦτο. Δηλοῦνται ὅτι ὁ δημιουργὸς τοῦ καλοῦ, ὃν ὀνομαζοῦσιν *Μονιτορον* καὶ κριστώσιν αὐτὸν ἐν τοῖς συναζούσιν αὐτῶν ὡς ἄνθρω-



Ἡ Καγκαρῶς.

νει πολλά πράγματα καὶ τὴν ὁποίαν συλλαμβάνοντα τὰ μικρὰ διὰ τῆς οὐρᾶς τῶν ἐπιχοῦνται ἐπὶ τῶν ὀρέγων τῶν γονέων καὶ φέρονται ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐφ' ἀμάξης, ὅταν κουράζονται, ἢ ὅταν καταδιώκονται καὶ μέλλωσι νὰ πηδήσωσι κρημνοῦς καὶ νὰ διαβῶσι ποταμούς· Τὸ κρέας τῆς Καγκαρῶς εἶνε ἐξαιρετικὸς τροφή, ἢ

πον ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἰσχυρώτατον, ἐδημιούργησε κατ' ἀρχὰς τὴν Καγκαρῶν, ἔπειτα τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας καὶ τὰ δένδρα. Ἐν τῷ πρὸς Μ. τῆς Αὐστραλίας κειμένῳ κόλπῳ τοῦ ἁγίου Βικεντίου, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ἡ πόλις Ἀδελαΐδ, ὑπάρχει νῆσος, 70 λευγῶν περιφέρειαν ἔχουσα. Τὴν νῆσον ταύτην ἀνεκάλυψε τῷ 1802

ὁ *Flinders* καὶ ὠνόμασε Καγκαρῶν διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐναυτῶν ζῶων τούτων, τὰ ὁποῖα εἶδε βόσκοντα κατ' ἀγέλας καθ' ὅλην τὴν παραλίαν. Ὁ *Flinders* εἶδε συγχρόνως φώκαι· ὑπερμεγεθεῖς ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξερχομένας, καὶ ἐποῦσας ἐπὶ τῆς παραλίας μέχρι τῆς νήσου Καγκαρῶς. Καὶ αἱ Καγκαρῶν καὶ αἱ φώκαι συνέβησαν μετὰ μεγάλης ἀγάπης καὶ φιλίας. Κατὰ τὸν *Flinders* αἱ Καγκαρῶν ἦσαν τόσον πολ- λαὶ καὶ ἡμεραι, ὥστε οἱ ναῦται ἐφίνευσαν 30 καὶ

περὶ ἀμνηστίας νόμος εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ψηφισθεὶς ὑπὸ τῶν Βουλῶν. Διὰ τοῦ νόμου τούτου πάντες οἱ καταδικασθέντες ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον ὡς μετὰσχόντες τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1871 καὶ λαβόντες χάριν ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἠδύναντο νὰ ἀμνηστευθῶσιν. Ἐδόθη δὲ εἰς τὸν νόμον τὸν τύπον τοῦτον, ἵνα δυνήσῃ νὰ ἐξαιρέσωσι τῆς ἀμνηστίας τὰ μέλη τοῦ Δήμου τῶν Παρισίων καὶ τοὺς κυριωτέρους ἀρχηγούς τοῦ κινήματος τοῦ μαρτίου τοῦ 1871. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ἰδόντες ψευθεῖ-



ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΒΛΑΓΚΗΣ

μίαν ἐν καιρῷ νυκτός· αἱ φώκαι ὅμως ἰδοῦσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐφυγον ταχέως. Ἀλλὰ τὴν σήμερον ἡ Καγκαρῶν φοβεῖται πολὺ τὸν ἄνθρωπον, ὃν θεωρεῖ τὸν μέγιστον τῶν ἐχθρῶν τῆς.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΒΛΑΓΚΗΣ καὶ ὁ περὶ ἀμνηστίας νόμος.

Ἐκ τῶν σπουδαίων πράξεων, αἵτινες ἐγένοντο τὸ πρῶτον ἔτος τῆς προεδρίας τοῦ κ. Γρεβύ, ὑπῆρξεν ὁ

σας τὰς ἐλπίδας των, ἐπειράθησαν νὰ ἀναγκάσωσι τὴν Κυβέρνησιν πρὸς τοῦτο, καὶ ἐπωφελοῦμενοι ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐνεπείθει ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις τοῦ κ. Αὐγούστου Βλαγκῆ, γέροντος 74 ἐτῶν, ἐξ ὧν τὰ 40 διῆλθεν ἐν τῇ φυλακῇ, κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἄντος περιορισμένου ἐν Κλαιβῶ, ἐθήκαν αὐτὸν ὑποψήφιον ἐν Βορδιγάλῃς καὶ κτώρθωσαν νὰ ἐκλεθῆ βουλευτὴς ἐν καὶ δὲν ἦτο ἐκλεξιμος. Οἱ ταραχοποιοὶ ἠλπίζον ὅτι ἡ Βουλὴ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ

ακυρώσει τὴν ἐκλογὴν ταύτην, τότε δὲ ἐρειδόμενοι ἐπὶ τοῦ προηγουμένου ταύτου, ὑπελάθωμεν νὰ εἰσαγάγωμεν ἐν Γαλλίᾳ πάντας τοὺς προγεγραμμένους τοὺς μὲν μετὰ τοῦ δὲ ἐναντίον τοῦ νόμου, διὰ τῆς θύρας τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας. Ἡ πλειοψηφία ὅμως τῆς Βουλῆς κατέστρεψε τοὺς ὑπολογισμούς αὐτῶν, ἀκυρώσασα τὴν ἐκλογὴν. Ὁ Βλαγκῆς ὅμως ἐκέρασε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, διότι ἂν δὲν ἀμνηστεύθη, ἡλευθερώθη ὅμως διὰ χάριτος.

Ὁ κ. Αὐγουστος Βλαγκῆς, ἀδελφὸς τοῦ οικονομολόγου, ὅστις καὶ τὸν ἀνέθρεψεν, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1805. Δέκα ἐννέα ἐτῶν ἐγένετο ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ τινος οἴκου, εἶτα ἤκουσεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ μαθήματα τῆς νομικῆς καὶ ἰατρικῆς. Μετὰ ταῦτα ῥίπτεται εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὰς συνωμοσίας. Συνομνύει κατὰ τὸ 1827, 1830, 1839. Μετέσχε πάντων τῶν κινήματων τοῦ 1848, τῷ δὲ 1861 κατεδιώχθη ὡς μέλος μυστικῆς ἐταιρίας. Ἐτέλος συνομνύει τῷ 1870 τῇ 31 ὀκτωβρίου. Ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ, κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς θάνατον, καὶ κατ' ἀνακοπὴν εἰς ἰσόβια δεσμὰ καὶ ἐφυλακίσθη εἰς Κλαιβώ, ἐνθα ὑπέστη τὴν ποινὴν του, ὅτε ἐδόθη αὐτῷ ἡ χάρις.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ παρελθόντος ἔτους τῆς «Ἀθηναϊδος» ἐδημοσιεύσαμεν περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ κατὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ ἰδίᾳ ὡς φέρεται ἐν ταῖς Πουραν αἰς, ὑπεσχέθημεν δὲ νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ περὶ αὐτοῦ καὶ ὡς φέρεται ἐν τῷ ἀρχαιότερῳ βιβλίῳ τῶν Πουρανῶν ἐν τῇ Μαχαβαράτᾳ.

Κατὰ τὴν Μαχαβαράταν δὲν σώζει τὸν Ἰνδὸν Νῶε, τὸν Μανοῦν, ὁ Βισνοῦς, ἀλλ' ὁ πρῶτος τῶν Θεῶν Βράχμας, ὅστις συγγέεται μετὰ τῆς ὑψίστης Θεότητος· οὗτος δὲν ἐνασχολεῖται πλέον ν' ἀρπάσῃ τὰς Βέδας ἀπὸ τοῦ ἀφαιρέσαντος αὐτὰς δαίμονος· ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Βράχμα εἶνε ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὴν διήγησιν τοῦ γεγονότος τούτου ποιεῖται ὁ σοφὸς Μάρκανδέγας (Marcandeya) πρὸς τὸν Ἰουδιχίταν (Youdichtira), Θεῖον τοῦ Παριχτῆ, ὅστις ἤρατο τὴν λαμπρὰν νύκην ἐν τῷ μεταξύ τῶν Πανδαβῶν καὶ Κουραβῶν πολέμῳ, ἐν ᾧ ἀπώλοντο, ὡς λέγουσι, σχεδὸν ἐπτὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο τῆς Μαχαβαράτας ἔχει ὡς ἐξῆς. 1. Ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου (Βισασθάτα) ἦτο βασιλεὺς καὶ μέγας σοφός, ἡγεμὼν τῶν ἀνθρώπων, ὁμοίως κατὰ τὴν λαμπρότητα πρὸς τὸν Πραδγιαπάτην.

2. Διὰ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, τῆς λαμπρότητος, τῆς εὐτυχίας του, πρὸ πάντων διὰ τῆς μετανοίας ὁ Μανοῦς ὑπερέβη τὸν πατέρα καὶ τὸν πάππον αὐτοῦ.

3. Ὁ ἀρχὼν οὗτος τῶν ἀνθρώπων, ὁ μέγας οὗτος ἅγιος (α), τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ἄνω ἔχων, ὄρθιος

(α) «Ὅτι σὲ εἶδον δίκαιον ἀνώπιόν μου, ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ». (Γεν. ζ', 1).

ἐπὶ τοῦ ἐνός ποδὸς ἰστάμενος, ἀντέσχεν ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ ἐπιπόρῳ ταύτῃ θέσει.

4. Ὁ φοβερός οὗτος ἐν μετανόια διατελεῖν τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τὸ βλέμμα σταθερὰν καὶ ἀκίνητον, παρεδόθη εἰς τὰς αὐστηρότητας ταύτας ἐπὶ μακρὰν ἐτῶν σειρὰν. (α).

5. Ἰχθύς τις προσεγγίσας τὸν μετανοοῦντα, φέροντα κόμην μακρὰν καὶ ὕγραν, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Βαρίου ὠμίλησεν αὐτῷ ὡς ἐξῆς:

6. «ὦ μακάριε! εἶμαι μικρός καὶ ἀσθενὴς ἰχθύς, ὅστις φοβεῖται τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς ἰχθύς· διὰ τοῦτο σώσον με σὺ, ὅστις ἐπακούεις τὰς εὐχὰς τῶν θνητῶν.»

7. Διότι οἱ μεγάλοι ἰχθύς τρώγουσι πάντοτε τοὺς μικροὺς· τοιοῦτος εἶναι ὁ αἰώνιος προορισμὸς ἡμῶν.

8. Διὰ τοῦτο σώσον με ἐκ τῶν μεγάλων τεράτων, τὰ ὅποια ἐμπνέουσι τὸν τρόμον· θὰ εἶμαι εὐγνώμων σοι ἐπὶ τῇ πράξει, ἣν θὰ πράξῃς ὑπὲρ ἐμοῦ.»

9. Ἐκεῖνος, ὁ Μανοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου, ἀκούσας τὸν λόγον τοῦ ἰχθύος φέτρειρε καὶ ἔλαβε τὸν ἰχθύν ἐν τῇ χειρὶ του.

10. Ὁ Μανοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου, κομίσας αὐτὸν ἐπὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὕδατος τὸν ἔρριψεν εἰς ἀγγείον λάμπον ὡς αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης.

11. Ἐκεῖ, ὦ βασιλεῦ! ὁ ἰχθύς οὗτος ἐζῆσε διὰ τῶν φροντῖδων τοῦ Μανοῦ, ὅστις ἐφρόντισε περὶ αὐτοῦ ὡς υἱοῦ ἀφιερώσας εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν προσοχὴν του.

12. Ἀλλὰ μετὰ πολὺν χρόνον ὁ ἰχθύς οὗτος ἐμεγάλωσε πολὺ, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ μένῃ ἐν τῷ ἀγγείῳ.

13. Ὁ ἰχθύς βλέπων εἰς τὸν Μανοῦ εἶπεν αὐτῷ πάλιν «ὦ μακάριε! κομίσον με τῶρα εἰς ἄλλην κατοικίαν.»

14. Ἐξαγαγὼν τὸν ἰχθύν ἐκ τοῦ ἀγγείου ὁ μακάριος Μανοῦς μετεκομίσεν αὐτὸν εἰς μεγάλην λίμνην.

15. Ἐκεῖ ὁ Μανοῦς, ὁ νικητὴς τῶν πολεμίων πόλεων, τὸν ἔρριψεν· ἀλλ' ὁ ἰχθύς ἐμεγάλωσε πάλιν μετὰ παρελθούσιν πολλῶν ἐτῶν.

16. Ἡ λίμνη εἶχε τριῶν ὑδογιανῶν (9 λευγῶν= 9 περίπου ὠρῶν) μήκος καὶ μῆς λεύγης πλάτος· ὁ ἰχθύς ἔχων ὀφθαλμοὺς φωτοῦ (6) δὲν ἠδύνατο νὰ τοποθετηθῇ.

17. Ὅτε νὰ κινήθῃ ἐν τῇ λίμνῃ ταύτῃ, ὦ υἱὲ τοῦ Κανῆ, ὦ κύριε τῶν Βαϊσῶν! τότε ὁ ἰχθύς βλέπων τὸν Μανοῦν ὠμίλησεν ὡς ἐξῆς.

18. Κομίσον με, ὦ μακάριε! εἰς τὴν σύζυγον ἢ τὴν σύγγρογον τοῦ Ὀκεανοῦ, εἰς τὸν ποταμὸν Γάγγην (γ), ὅπου θὰ κατοικῶ· κομίσον με ἀλλαχόσε ὅπου ἂν ἐπιθυμῆς.

19. Διότι ἀρμύζει νὰ κατοικῶ χωρὶς γογγυσμῶν ἐν (α) «Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ κατακλυσμὸς ἦν ἐπὶ τῆς γῆς». (αὐτόθ. 6).

(β) Ἐπειδὴ οὖν διὰ τῆς συχνῆς μνήμονευσόμενον ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ἰνδῶν.

γ) Οἱ ποταμοὶ παρ' Ἰνδοῖς εἶνε γένους θηλυκοῦ· ὁ δὲ ὠκεανὸς ἀρσενικοῦ· καὶ ἐπειδὴ εἰσβάλλουσιν εἰς αὐτὸν λέγονται καὶ σύζυγοι αὐτοῦ.

τῷ τόπῳ ἐν ᾧ θὰ διατάξῃ, ἀφοῦ ἔλαβον τὴν ἔκτακτον ταύτην αὐξήσιν διὰ τῶν φροντῖδων σου, ὦ ἀναμώρτη!»

20. Οὕτω παρακληθεὶς ὁ μακάριος, ὁ ἰσχυρὸς Μανοῦς, μετεκομίσε τὸν ἰχθύν εἰς τὸν Γάγγην, ὅπου αὐτὸς ὁ ἀκατάβλητος τὸν ἔρριψεν.

21. Ἐκεῖ, ὁ ἰχθύς ἐμεγάλωσε ἐπὶ ἐπὶ τινα χρόνον, ὦ δαμασκά τῶν πολεμίων! τότε ὁ ἰχθύς βλέπων τὸν Μανοῦν τῷ ὠμίλησεν ὡς ἐξῆς.

22. Δὲν δύναμαι νὰ κινήσω τὸ σῶμά μου ἐν τῷ Γάγγῃ, ὦ υψίστε! κομίσον με εἰς τὸν Ὀκεανόν, ἔσο μοι εὖνους, ὦ μακάριε!

23. Τότε ὁ Μανοῦς, ἐξαγαγὼν ὁ ἴδιος τὸν ἰχθύν ἐκ τῶν ὕδατων τοῦ Γάγγου ἐκομίσεν εἰς τὸν ὠκεανόν, ὦ υἱὲ τοῦ Πριθᾶ! ὅπου τὸν ἔρριψεν.

24. Ἄλλ' ὁ ἰχθύς κομίσει· ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Μανοῦ ἐγένετο μέγιστος καὶ ὅτε ἤπτοντο αὐτοῦ, διέχεεν εὐαρέστους ὁσμάς.

25. Ὅτε ὁ ἰχθύς ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Μανοῦ εἰς τὸν ὠκεανόν, τότε μειδῶν ὠμίλησεν αὐτῷ οὕτως.

26. ὦ μακάριε! σὺ μοι παρέσχες ἐντέλῃ καὶ διὰ ἀρκῆ διατήρησιν· μάθε παρ' ἐμοῦ τί ὀφείλεις νὰ κάμῃς ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός.

27. «Μετ' ὀλίγον, ὦ μακάριε! ὁ τι κινήτον καὶ ἀκίνητον ἀνήκει εἰς τὴν ἐπίγειον φύσιν, θὰ ὑποστῇ παγκόσμιον κατακλυσμὸν (α), ὦ εὐδαιμονέστατε, ἐντελῇ διάλυσιν.

28. Ὁ πρόσκιρος οὗτος κατακλυσμὸς τοῦ κόσμου εἶναι ἐγγύς· διὰ τοῦτο ἀγγέλλω σοι σήμερον ὅτι ὀφείλεις νὰ πράξῃς ὑπὲρ τῆς ἐαυτοῦ ἀσφαλείας.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΣ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ
ΚΕΦ. Β'.

Ἔνεκα τῆς ἀγάπης ἡμῶν πρὸς τὰ ἄνθη, ἢ ἀνοδῆσμη θεωρεῖται πάντοτε ὡραῖον ὄφρων πρὸς τοὺς φίλους μας. Ἡ ἀγαθὴ διδασκάλος εὐχαριστεῖται πολὺ, ὅταν ἡ μαθήτριά της ὁμοῦ με τὸ ζῶηρον καὶ σαιδρὸν «Καλημέρα», τῆς προσφέρει μίαν ἀνοδοσμην. Ἄν καὶ τὰ ἄνθη δύνανται νὰ ἦναι ἀπλά καὶ κοινὰ, τὸ ἐξ αὐτῶν ὁμοῦ ὄφρων εἶναι λίαν εὐάρεστον. Διότι διὰ τοῦ ἀθῶου τούτου ὄφρου λέγει εἰς τὴν διδασκαλίαν, «ἀγαπᾶ τὰ ὡραῖα πράγματα, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε, καὶ γνῶρίζω, ὅτι καὶ σεῖς τὸ αὐτὸ φρονεῖτε.» Σημαίνει δὲ καὶ ἄτι τι περισσότερο τούτου. Λέγετε εἰς τὴν διδασκαλίαν σας, ὅτι τὴν ἀγαπάτε. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἀγαπάτε, διὰ τοῦτο τῆς δίδετε τὰ εὖοσμα ἄνθη, τὰ ὅποια καὶ σεῖς ἀγαπάτε πολὺ. Καὶ

(α) Ἄϊδου ἐγὼ ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, ὕδωρ ἐπὶ τὴν γῆν καταφθαίρει πᾶσαν σάρκα, ἐν ἧ ἔστιν ἐν αὐτῇ πνεῦμα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ὅσα εἴδη ἦ ἐπὶ τῆς γῆς τελευτήσῃ.» (Γεν. σ', 17).

αὐτῇ θὰ αἰσθάνηται, ὅτι ἂν καὶ τὰ ἄνθη θὰ μαραινῶσιν, ἢ ἀγάπη σας ὅμως πρὸς αὐτὴν θὰ ἦναι πάντοτε ἀκαταία.

Πόσον εὐάρεστά εἶναι τὰ ἄνθη εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἦθελεν εἶσθαι φορτικὸν διὰ τὸν ἀσθενῆ νὰ βλέπῃ ὄλους τοὺς ἀγαπητοῦς του φίλους. Αὐτοὶ ὅμως δύνανται νὰ τοῦ πέμπωσι δῶρα διὰ νὰ τοῦ ἀποδεικνύωσιν, ὅτι τὸν ἐνθυμούνται. Καὶ ποῖα δείγματα μνήμης εἶναι εὐπροσδεκτότερα τῶν ἄνθεων;

Τὰ ἄνθη χρησιμεύουσι πολὺ καὶ ὡς κοσμήματα, καὶ μεταξύ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀγρίων. Εἶναι δὲ ταῦτα πολὺ ὡραιότερα, παρὰ πάντα ἄλλον στολισμὸν, τὸν ὅποιον ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ κατασκευάσῃ. Τί λαμπρότερον πράγμα ὑπάρχει τῆς ὡραίας κόμης τῆς κεκοσμημένης με ἄνθη;

Ἐπειδὴ δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ τὰ ἄνθη μαραινῶνται εὐκολώτατα, κατασκευάζομεν τεχνητὰ τοιαῦτα διὰ κοσμήματα. Ἐνίοτε δὲ τόσον καλῶς εἶναι κατασκευασμένα, ὥστε νομίζομεν, ὅτι εἶναι φυσικὰ ἄνθη κομμένα πρὸ μικροῦ ἐκ τοῦ κήπου.

Τόσον πολὺ μᾶς ἀρέσκουσι τὰ ἄνθη, ὥστε τὰ εἰκονίζομεν εἰς τὰς εἰκόνας, εἰς τὰ ἐνδύματα καὶ εἰς τὰ ἐπιπλά μας. Εἰς τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ εἰς τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα δίδομεν σχήματα ἀνθέων. Εἰκόνας ἀνθέων φαίνονται εἰς τοὺς τύπους τῶν ἱματισμῶν περισσότερο ἄλλων εἰκόνων. Ὁ κοσμηματοτέχνης τῶν ὑφασμάτων λαμβάνει τὰς ὡραιότερας εἰκόνας τοῦ ἐκ τῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια βλέπει εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τοὺς κήπους. Οἱ λαμπρότεροι τάπητες εἶναι ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπάρχουσιν εἰκόνας ἀνθέων. Συχνάκις βλέπομεν εἰς τοὺς τάπητας ἐπὶ τῶν ὁποίων πατοῦμεν μεγάλην ποικιλίαν ἀνθέων ἐξ ὡραιότατων χρωμάτων. Περιπατοῦμεν εἰς ἀνθῶνας πλήρεις ῥόδων καὶ διαφόρων ἄλλων ἀνθέων, καὶ δὲν φοβούμεθα νὰ συντρίψωμεν αὐτά, ὡς ὅταν πατῶμεν ἐπὶ ἀληθινῶν ἀνθέων. Ἄνθη ἐπίσης ἐκτυποῦνται ἐπὶ χαρτίων, μετὰ ὅποια κοσμοῦμεν τοὺς τοίχους τῶν δωμάτων μας. Καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ τραπεζομάνδουλα καὶ εἰς τὰ χειρόμακτρα συχνάκις βλέπομεν παρασιτανόμενα ἄνθη ὑφαντά. Βλέπομεν τὰς εἰκόνας ἀνθέων εἰργασμένων ὡραιότατα ἐπὶ ἀργυρῶν ἐμπορευμάτων. Βλέπετε ἐπίσης αὐτά εἰς ἀγγεῖα, ὅπου θέτομεν πραγματικά ἄνθη. Ἄνθη συχνάκις εἶναι κεχαραγμένα ἐπὶ τῶν ἐπιπλων μας, καὶ μάλιστα ὁ ἀγγειοπλάστης ἔχει εἰκονισμένα τοιαῦτα ἐπὶ τῶν θερμοστών, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσι διὰ τὰ δωμάτια ἢ τὰ μαγειρεῖα. Οὕτω λοιπὸν ἔχομεν ἄνθη, ὅσαςκις δυνάμεθα· ὅσαςκις δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἄνθη, ἔχομεν τὰ ἀπεικονίσματα αὐτῶν.

Εἶπον εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι πάντες ἀγαπῶμεν τὰ ἄνθη. Ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶπω, ὅτι σχεδὸν πάντες ἀγαπῶμεν αὐτά. Βεβαίως εἶναι δὲ τινες τόσον ἀπειρόκαλοι καὶ σκαιοὶ, ὥστε νὰ μὴ βλέπωσιν ὡραιότητα εἰς τὰ ἄνθη. Αὐτοὶ νομίζουσιν, ὅτι τὰ γεωμήλα, καὶ τὰ γογγύλια, καὶ τὰ σέλτλα, πρέπει νὰ φύωνται ἐκεῖ, ὅπου αἱ θυγατέρες των ἔχουσι τὸν ἀνθῶνα.

των. Ασημονούσιν όμως, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὰ ὠραία πράγματα ἐπίτηδες, διὰ νὰ χαίρωμεν βλέποντες αὐτά. Δι' ἕκαστον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχαμεν ὁ Θεὸς ἔχει χαρῆσιν τινα, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ χαρῆσις τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸς χαίρει βλέπων ἡμᾶς, νὰ ἀγαπῶμεν τὰ ὠραία πράγματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωκε, καὶ νὰ κἀμῶμεν κατάλληλον χρῆσιν αὐτῶν.

Τὰ παιδιά ἀγαπῶσι πάντοτε τὰ ἄνθη. Τὸ νήπιον ἐκτείνει τὴν χεῖρά του πρὸς αὐτὰ, πρὶν ἀκόμη δυναθῆ νὰ πιάσῃ τι, καὶ δεικνύει ἐκ τῶν μειδιαμάτων του καὶ τοὺς εὐθύνους θορύβους του, ὅτι εὐχαριστεῖται. Καὶ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τρέχῃ καὶ νὰ λαλῇ, χαίρει ἐνθὺ τρέχει ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τὸν κήπον καὶ λέγει, «Τί ὠραία, τί ὠραία!» εἰς πᾶν ἄνθος.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν ἄνθη εἰς τὰ δωμάτια τῶν παραδόσεων. Ὁ τόπος ὅπου τὸ ἀθῶν παιδίον πηγαίνει διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, πρέπει νὰ ᾖναι λίαν εὐχάριστος. Τὸν τριτοῦτον τρόπον καθιστῶσιν εὐχάριστον τὰ εὐχάριστα πράγματα, καὶ τὰ ἄνθη βεβαίως εἶναι λίαν εὐχάριστα πράγματα. Καὶ αὐτὰ εὐκόλως δυνάμεθα νὰ τὰ προμηθευόμεθα. Οἱ μαθηταὶ δύνανται νὰ φέρωσι τοιαῦτα, καὶ νὰ τὰ δέτωσιν ἐντὸς ἀγγείων, ὅπου πάντες δύνανται νὰ τὰ βλέπωσι. Αἱ εἰκόνες καθιστῶσι τὰ δωμάτια τῶν παραδόσεων πολὺ εὐχάριστα, ἀλλ' ἀπαιτοῦσι μεγάλας δαπάνας. Τὰ ἄνθη όμως εἶναι εὐθηνά δι' αὐτὰ δὲν ἀπαιτεῖται ἐν γένει μεγάλη δαπάνη, πλὴν τοῦ κόπου τῆς συλλογῆς καὶ τῆς μεταφορᾶς αὐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ:

Ἐν ἔτει 1865 ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Γερμανίας ἔφερε ἔξοδα 31 ἑκατ. λιρῶν, ἐν ἔτει δὲ 1879 δεῖται 66 ἑκατ. λιρῶν. Οἱ μέγιστοι προϋπολογισμοὶ τῆς Εὐρώπης εἰσι νῦν ἡ τῆς Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας, τῆς μὲν Γαλλίας τὰ ἔξοδα ἀνέρχονται εἰς 119 ἑκατ. λίρας, τῆς δὲ Ῥωσσίας εἰς 107 ἑκατ. λίρας, ἐνθὺ μέχρι τοῦ 1865 ἐδέοντο μόνον τοῦ ἡμίσεως ποσοῦ. Ἀπασα ἡ Εὐρώπη ἐδαπᾶνει μέχρι τοῦ 1865 398, ἑκατ. λίρας, σήμερον δὲ δαπανᾷ 585, ἑκατ. Τὸ δημόσιον δὲ χρέος τῆς Εὐρώπης ἀνήλθεν ἀπὸ 2,626,000,000 λίρας εἰς 4,324,000,000. Ἐκ τῶν 585 ἑκατ. λιρῶν τὰ ὁποῖα δαπανῶσιν αἱ διάφοροι κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης 160 ἑκατ. ἀπορροφῶνται εἰς συντήρησιν στρατοῦ. Ἡ Ῥωσία ἐδαπᾶνησε τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὸν στρατὸν 36,000,000 λίρας, ἡ Ἀγγλία 32,000,000, ἡ Γαλλία 27,000,000 καὶ ἡ Γερμανία 21,000,000. Τὸ 1865 ἡ Γερμανία ἐδαπᾶνησε 10,000,000. Ἡ Ἀγγλία 27,000,000, ἡ Γαλλία 17,000,000, καὶ ἡ Ῥωσία 22,000,000.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Ὁ Ἰουδαϊκὸς πληθυσμὸς ἐν Ῥωμανίᾳ ἀνέρχεται εἰς 265,000. Κατὰ τὴν Βερολίνοιον συνθήκην οἱ Ἰουδαῖοι οὗτοι ἔδει ν' ἀπολαύσῃ ἰσοπολιτείας, ἣν ἠρνήθη μέχρι τοῦδε νὰ χορηγήσῃ ἡ Ῥωμανικὴ κυβέρνησις.

* * * Ἡ κυρία Θίερς κατοικεῖ νῦν ἐν Λοδίνῳ καταγενομένη εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ συζύγου τῆς.

* * * Μέχρι τοῦ ἔτους 1865 ἡ Ῥωσία εἶχε 8,000 σχολεῖα προκαταρκτικὰ μετὰ 280,000 μαθητῶν. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἤξησης νῦν εἰς 24,000 μετὰ 1,000,000 μαθητῶν.

* * * Ὅταν οἱ Κινεζοὶ δίδωσι γεῦμα, τὸ μήκος τοῦ κατὰλόγου εἶναι ὡς σινικὸν διήγημα. Ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Κίνας ἐν ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Ἀμερικῆς ὀνόματι Σχὲν Σχού Τάγγ, ἔδωκεν ἀρτίως γεῦμα ἐν ᾧ παρετέθησαν 40 εἰδῶν φαγητά.

* * * Ἡ πόλις τῆς Νέας Υόρκης προϋπολόγησε δαπάνην πρὸς διατήρησιν σχολείων δημοσίων διὰ τὸ ἔτος 1880 3,558,200 δολλ. ἐξ ὧν οἱ μισθοὶ ἐνέρχονται εἰς 2,734,000 δολλ.

* * * Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ στρατηγοῦ Γράντ Ἰάπων, ὃν προσέλαβεν εἰς τὴν κατὰ τὴν ἐν Ἰαπωνίᾳ περιήγησιν του, λέγει ὅτι ὁ στρατηγὸς Γράντ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀμερικανὸς οὗ ὁ Μικάδος ἔσφιγξε τὴν χεῖρα.

* * * Ὁ διευθυντὴς ἐφημερίδος τινὸς τῆς Νέας Υόρκης ὑπισχνεῖτο εἰς τοὺς ἐγγραφησομένους συνδρομητὰς αὐτοῦ τὰ ἐξῆς: Θὰ κείρονται δωρεάν ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ θὰ ἐμβολιάζωνται ἀνά τριμηρίαν ἐπίσης δωρεάν. Ἐκαστὸς συνδρομητὴς προπληρώνων τριετὴ συνδρομὴν θὰ ἔχη δικαίωμα κατὰ τὸν θάνατόν του νὰ λαμβάνῃ ἐν φέρετρον ἢ, ἂν προτιμῶσιν οἱ κληρονόμοι του, θὰ λαμβάνωσιν ἐξ κοχλιάριαν ἀργυρᾶ.

* * * Δεκατέσσαρα νέα χρυσοφυξία ἀνεκαλύφθησαν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Σιβηρίᾳ.

Λύσις Αἰνίγματος Β'

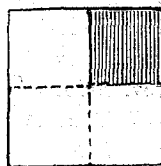
Ἀντίδια—ἀντι διά.

Ἐλυσαν αὐτὸ αἱ κκ. Ὑπατία Δ. Χαραμῆ, Πηνελόπη Ζύγουρα, Μαριγώ Α. Φιλίππου, καὶ οἱ κκ. Φώτιος Μ. Κλαδάκης, Δημ. Χ. Βουρονάζος, Γεώργ. Τζεράκης, Ἰωάννης Κ. Πρινόπουλος, Θεοφ. Κ. Μαρκοπουλιώτης, Γ. Ν. Β. (Ἀθηναῖων), Κ. Β. Τοπάλης (Κερκύρας), Ἀλέξ. Θέμελης, Εὐανθία Ἀλφιέρη (Σμύρνης), Ἰωάν. Δ. Ζώταλης, Ι. Κρανωτίτης

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τῆς δημόδους παροιμίας:

ἀ κ ὀ μ ῆ δ ἔ ν τ ὶ ν ε ἴ δ α μ ε
καὶ Γ ἰ ἄ ν ν ῆ τ ὶ ν ε β γ ἄ λ α μ ε,
τίς ἡ ἀντίστιχος ἀρχαία;



Πατήρ τις ἔχον ἀγρὸν τετραγωνικὸν τὸ σχῆμα διανέμει αὐτὸν εἰς τὰ πέντε τέμνα του. Δοῦς εἰς τὸν πρεσβύτερον τῶν υἱῶν του τὸ τέταρτον τοῦ ἀγροῦ, τ. ἔ. τὸ ἐσκιασμένον μέρος, παραγγέλλει νὰ διανεμηθῇ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τοὺς ἄλλους τέσσαρας οὕτως, ὥστε ἕκαστος νὰ λάβῃ ἴσην μερίδα καὶ τὸ αὐτὸ ἔχουσιν σχῆμα.

Πῶς δὰ γείνη ἡ διανομή;

Κατασκευάσον γραμμὴν παριστώσαν ἀκριβὸς τὴν τετραγωνικὴν ῥίζαν τοῦ 31.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν δημοσιευθήσονται ἐν τῇ ἐπομένῳ φύλλῳ.